

сичките славянски племена. Ето защо тоя езикъ е станалъ слѣдъ време литературенъ езикъ на сичките православни славяне. Въ онова време, въ което сж биле преведени първите славяно-български книги отъ св. братия Кирила и Methodия, българската народность е занимала много по-голъмо пространство, нежели днесъ. Въ цвѣтущата епоха на старото българско царство, до преселението на маджарете, на половците и на печенѣгите въ Паннония и въ Трансилвания, тие страни сж биле населени съ български славяне *). Въ онова време българските граници сж са простирале отъ Арда до Пеша и отъ Охрида до Карпатите. Но славяно-българете сж биле разселени, — преди да са появи българското царство, — и още по-нататакъ отъ тие предѣли. Освѣнъ Мизия, Тракия и Македония, тие пузнале дълбоки корѣне въ Тессалия, въ Епиръ, въ Грѣция, даже и въ Пелопонезъ, дѣто и до днешниятъ день сж уцѣлѣле множество славянски названия. Разбира са, че по тие дълечни крайове, окружени съ три доволно многочисленни племена (съ грѣци, съ албанци и съ цѣнци), тие славяно-българе сж биле принудени да са изгубатъ, т. е. да са огрѣчатъ или да са оцѣнциратъ **).

---

*) „Обзоръ исторіи славянскихъ литературъ,“ отъ А. Н. Пыпина и В. Д. Спасовича. Сиб. 1865, in 8°, стр. VI + 530. (Гл. стр. 6).

**) За тие грѣцки славяне сж важни най-много сжчиненията на Др. Якова Фалмераера, които носатъ заглавия: 1) Geschichte der Halbinsel Morea. Stuttg. 1830, 2 тома; 2) Ueber die Entstehung der heut. Griechen. Stuttg. 1835, 3) Fragmente aus dem Oriente. Stuttg. 1845, 2 тома. Фалмераеръ, азторътъ на тие твърде замѣчателни книги, говори, че грѣците, които сж насѣляле Пелопонисъ, сж биле истрѣбени окончателно въ V. и въ слѣдующето слѣдъ него столѣтня. Послѣ това тие страни биле насе-